

[Finansministeren.]

tage hr. Bernhard Baunsgaards udtalelser på det punkt. Jeg takker for det forslag, hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Dahlgaard stillede i udvalget om, at man i § 11 som nyt stk. 4 fik en formulering på det punkt. Det er jeg glad for. Jeg synes selv, det er et fremskridt, at det nu står som et selvstændigt stykke i § 11, og det vil jeg godt takke for. Men jeg vil dog lige erindre om, at selve dette med henstandsordningen i de 15 år og alt det var fremsendt til udvalget på et ret tidligt tidspunkt, inden de radikale kom med det. Der har altså været et initiativ fra finansministeren også på det punkt. Det lovede jeg under første behandling, da hr. Bernhard Baunsgaard rejste spørgsmålet, og det løfte er altså også blevet holdt.

Må jeg slutte med at sige, at jeg er glad for, at de tre partier i fællesskab gennemfører dette her, og skulle det blive muligt engang — hr. Kofoed var inde på det, og jeg takker for den venlige måde, hr. Kofoed omtalte disse ting på — at gå et skridt videre i retning af økonomisk demokrati, vil jeg hilse det meget velkomment. Jeg håber, at vi senere som led i et større forlig om økonomisk demokrati kan vende tilbage til de tanker, som jeg selv i sin tid fremsatte i forbindelse med dødsbøbeskatningen, og som i forbindelse med denne lovgivning også er blevet fremført fra radikal side.

Gudme: Jeg kan være enig med mit partis ordfører, hr. Bernhard Baunsgaard, i, at der under udvalgsbehandlingen er opnået en række forbedringer i forhold til det oprindelige lovforslag. Det gælder bundgrænseforhøjelsen i arveafgiftsklasse A, flytningen af samboende søskendes arv fra klasse B til klasse A, bortfaldet af klasse D og muligheden for at få henstand i indtil 15 år med betaling af afgift. Ikke mindst det sidste er af betydelig værdi, og med den udformning, bestemmelsen nu får i loven, kan der ikke være tvivl om, at den er sat der for at blive brugt. Den kan således både tjene til at lette situationen for den længstlevende ægtefælle i et barnløst ægteskab og bedre likviditeten i en erhvervsvirksomhed, der arves.

Men disse gevinster ændrer intet ved, at der efter min opfattelse ikke er noget som helst behov for en forhøjelse af de gældende arveafgiftssatser. Tværtimod. Jeg lægger

her ikke så megen vægt på, at modtagere, der får en arbejdsfri erhvervelse, skal betale afgift. Men jeg tænker på arveladeren og den psykologiske virkning på ham, når vi sætter afgifterne i vejret. Det vil virke som en klar tilskyndelse til at bruge sine penge i stedet for at spare dem op. For ligesom den, der sparer til natten, sparer til katten, vil den arvelader, der har nogen formue og kun fjernere slægtninge eller testamentariske arvinger, i væsentlig grad komme til at spare op til staten, og hvem føler mon lyst hertil? I stedet vil den pågældende føle sig tilskyndet til at bruge sine penge. Det er billigere, det koster kun 15 pct. i moms.

En lov, der tilskynder til forbrug i stedet for opsparing, er det, vi mindst af alt har brug for nu, og derfor kan jeg ikke stemme for dette lovforslag. Da jeg imidlertid som sagt anerkender de skete forbedringer, bliver konsekvensen, at jeg undlader at stemme for de stillede ændringsforslag nu, hvis en afstemning bliver aktuel, og at jeg undlader at stemme for selve lovforslaget ved tredje behandling.

Poul Schlüter: Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg tror, han underdriver betydningen af disse arveafgiftsskærpelser, når han siger, at de såmænd nok ikke er så skadelige for erhvervslivet og for generationsskiftemulighederne. Hvad betyder nemlig dette lovforslag i penge? Det betyder, at staten i fremtiden efter den beregning, finansministeriet har foretaget, vil inddrage i arveafgifter omkring 53 mill. kr. mere end efter den gamle lov, og det hvert eneste år. Det mener jeg er mange penge, og jeg kan slet ikke se, at det kan undgå at få betydning for erhvervslivet.

Så vil jeg gerne sige, at jeg ikke er så optimistisk, som hr. Bernhard Baunsgaard var, i bedømmelsen af, hvad henstandshjemmelen kan bruges til. Vi har som rigtigt nævnt fået omdelt et bilag 36, hvor der rejses et konkret arveproblem om en større erhvervsvirksomhed. Det tror jeg ikke vil blive løst i kraft af henstandshjemmelen, for her er tale om et aktieselskab, og så vidt jeg kan se, går der et jerntæppe ned imellem selskabet som sådant, der jo er en juridisk person for sig, og aktionærerne, som er andre juridiske personer for sig. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard har ret, vil jeg være glad for